

ПІД ОДНИМ ДАХОМ – ОДИНАДЦЯТЬ ТРАГІЧНИХ ДОЛЬ

Загублене серед боліт і лісів село Вежиця Рокитнівського району - поліська глибинка: до Білорусі рукою подати, до райцентру - вісімдесят кілометрів. Життя у місцевих мешканців нелегке: щоб вижити, працюють важко. Але навіть за таких обставин не зчерствіли душею - здатні до співпереживання, милосердя, як, скажімо. Валерій Мусійович Кузьмич.

Називаю його по імені та по батькові не випадково, бо вчинки цього 43-річного чоловіка викликають захоплення й повагу. Виховуючи з дружиною Галиною Кирилівною дев'ятьох дітей, подружжя Кузьмичів усиновило ще й семирічну Каріну з Луганської області. Дівчинка має інвалідність - народилася без однієї ніжки. Її всі, без винятку, Кузьмичі прийняли дуже гостинно, тепер їхній дім став і для неї рідним. Вродливе дівча в цьому році стало першокласницею, щоправда, навчається вдома, за індивідуальною програмою: до неї приходять вчителі, а інколи допомагає їй тато Валерій, який за освітою вчитель.

Щоправда, останніми роками Валерій Кузьмич (на фото) не вчителює, а опікується приватним будинком милосердя, який уже три роки діє у Вежиці. Під його дахом зібralись одинадцять складних доль. Крім двох пенсіонерок із сусіднього Старого Села (одній 87 років, вона одинока і через тягар літ не може сама собі дати раду; інша, 60-річна, - після інсульту, паралізована), тут мешкають знедолені й з інших регіонів України.

- Із Херсонського дитячого інтернату привіз сюди двох подруг (від них ще у пологовому будинку відмовилися матері). Привіз у Вежицю тому, що обидві на той час досягли повноліття, тож повинні були обрати собі якийсь «дорослий» заклад. Дівчата мають тяжкі каліцтва: Віка - без ніг, а Галина не має кистей рук, - розповідає Валерій Кузьмич, який тепер опікується проблемами Вежицького будинку милосердя. - З Черкаської області у нас батько з трьома доньками-інвалідами, у них непорядні люди відібрали помешкання. З Полтавщини - 32-річна жінка-інвалід, яку мама немовлям з незав'язаною пуповиною залишила на залізничному вокзалі. З Кіровограда - чоловік, у якого через старість відмовляє пам'ять, із 46-річною прикуною до ліжка донькою-інвалідом...

Бачу, що Валерій Мусійович близько до серця взяв трагедії кожного із цих людей, через що ті довірили йому не лише свої болі і таємниці, а й, по суті, життя. Бо жоден із мешканців Вежицького будинку милосердя не вижив би без сторонньої допомоги та опіки. Судячи з їхніх відгуків, усе це вони знайшли тут, у віддаленому поліському селі.

- Після того, як мама померла, у батька стався стрес: він тепер мало що розуміє, навіть поїсти самостійно не може - няні його годують з ложечки, - розповідає Тетяна Мішина, інвалід першої групи, яка хворіє на міопатію - тяжку спадкову хворобу м'язів, через що може керувати лише головою та руками.

- Ми з батьком, мабуть, померли б, якби нам не дали тут притулку і догляду, причому, зовсім чужі нам люди. Дуже вдячна їм за чуйність і добрі серця.

- Тут нам тепло, тихо, затишно, краще, ніж було у державних інтернатах. За нами хороший догляд, - каже ще один мешканець будинку милосердя, Петро Печенюк, якого поліомієліт прикував до ліжка. - Годують добре, чотири рази на день. Піклуються про нас.

- А що спонукало вас створити такий будинок милосердя? - цікавлюсь у Валерія Кузьмича. - Хіба вам власних клопотів не вистачає - сім'я ж у вас немаленька?

- Справді, сім'я у мене величенька, але ми з дружиною справляємось. І діти у нас вже помічники. Між іншим, моя сім'я схвалила моє рішення створити будинок милосердя і навіть мені тут дуже допомагає. Щодо задуму, то на його втілення вплинули три фактори: те, що я глибоко віруюча людина і повинен не лише словом, а й добрими ділами підтверджувати це; те, що від своїх батьків, простих селян, отримав добре виховання - вони вчили мене добру і самі показували в цьому приклад; і, звичайно ж, наші добрі поліські традиції ділитися з ближніми останнім шматком хліба - навіть у голодні роки сюди приходили люди з Житомирщини, і ми їм допомагали харчами.

- А де берете кошти на утримання будинку милосердя - він же не державний? - запитую у Валерія Мусійовича.

- Функціонуємо за рахунок пожертв, допомагають і релігійні громади, причому, різних конфесій, політики, депутати, - розповідає В.Кузьмич. - А ось зарплату (вонаневисока) чотирьом няням, медсестрі, двом кухарям виплачують самі підопічні із своїх пенсій.

- Я в пошані схилию голову перед такими людьми, як Валерій Мусійович Кузьмич, - каже голова облдержадміністрації Василь Берташ, який приїхав у Вежицю з подарунками для мешканців будинку милосердя. - Всіляко допомагатиму цьому закладу.

До речі, під будинок милосердя на початку його створення сім'я Кузьмичів віддала одну свою хату. Згодом добудували ще дві, тож тепер тут просторо. Між тим, скромний Валерій Мусійович посоромився сказати, що три роки тому влада подала документи, щоб його дружині Галині Кирилівні присвоїли почесне звання «Мати-героїня», але, на жаль, віз і досі там...

Олександра Юркова

ВІЛЬНЕ СЛОВО - 2010 - №78 - с. 14

Юркова, О.

Під одним дахом - одинадцять трагічних доль/ О. Юркова //Вільне слово: Громадсько-політична газета. - 2010. - №78/19 жовт./ - С. 1,4

Рубрики: Благодійність --ВЕЖИЦЯ, СЕЛО (РОКИТНІВСЬКИЙ РАЙОН)
Вежиця, село (Рокитнівський район Рівненська область)

Анотація: Про Валерія Мусійовича Кузьмича, який опікується будинком милосердя у селі Вежиця Рокитнівського району